

hvori det bestemtes, at Regeringen var bemyndiget til gennem et Tidsrum af 80 Aar at meddele Eneret til Anlæg og Drift af forskellige Jærnbaner, og blandt disse ogsaa en Jærnbane fra Roskilde til Hillerød. Man vil vide, at paa det Tidspunkt dreves de sjællandske Jærnbaner af det saakaldte sjællandske Jærbaneselskab, og paa det Tidspunkt var man endnu ikke kommen til at anlægge Baner for Statens Regning paa Sjælland eller drive Baner der for Statens Regning. Dette Anlæg kom imidlertid ikke til Udførelse. Nu har der rejst sig en Bevægelse, dels i Byerne Hillerød og Roskilde og dels i Egnen derimellem, som gaar ud paa den Trang, der er til Stede til en forbedret Forbindelse mellem disse Byer og deres respektive Opland, og man har ogsaa haft den Forventning, at det vilde være til Fordel for den gennemgaaende Trafik, hvis Lethed man ønsker gjort saa stor som muligt gennem vort Land fra de nordlige Lande til Tyskland, og da i disse Dage Spørgsmaalet om Gedsers—Warnemünde-Routen staaar paa Dagsordenen, skønner jeg ikke rettere, end at Spørgsmaalet har forøget Aktualitet. Af Andragendet vil det ses, at Beboerne fra de paagældende Byer og Egnene derimellem ved de kommunale Raad have sat sig i Bevægelse, holdt Møder, diskuteret Sagen og henvendt sig til Indenrigsministeren, der dog ikke har ment at kunne gaa ind paa Andragendet om at foretage en Undersøgelse. Nu er Sagen gaaet til Rigsdagen, henvist til Finansudvalget og foreligger altsaa til Behandling i dette Øjeblik. Jeg kan kun udtale som min personlige Opfattelse, at det er i hvert Fald et Spørgsmaal, som fortjener nærmere Overvejelse og eventuel Undersøgelse. Spørgsmaalet er af stor Betydning for de paagældende Egne og Byer, og hvad Spørgsmalets Betydning for den gennemgaaende Trafik angaar, da mener jeg, at der maa gives bedre Grunde mod det end hidtil, før jeg kan tage det Standpunkt, at det ikke skulde være rigtigt at anlægge denne Bane. Henvisningen til Planen om et eventuelt Anlæg af en mere direkte Forbindelse mellem Kjøbenhavn og Køge, tror jeg ikke slaar til i denne Forbindelse, men jeg skal for øvrigt indskrænke mig til at anbefale Sagen til den meget ærede Minister. Jeg skal endnu kun tilføje, at jeg betragter det som et Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket det ikke kan undgaaes, at det atter kommer igen, indtil der er truffet en Løsning, der er tilfredsstillende for de interesserede Parter.

Philipsen: Det gør mig ondt, at jeg ikke ser mig i Stand til at slutte mig til en enkelt af det meget ærede Finansudvalgs Indstillinger, nemlig Indstillingen Nr. 97, ved hvilket et Andragende fra Evangelisk-luthersk Missionsforening foreslaas henvist til Indenrigsministeren. Ikke fordi jeg i og for sig har noget imod, at denne Forening faar Ret til Ombæring, til Kolportage af sine Skrifter, men fordi det forekommer mig, at Folketinget ikke skulde gøre sig meddelagtig i den Maade, hvorpaa Kolportagevæsenet for Tiden er ordnet her i Danmark. Jeg beklager særlig, at det ærede Finansudvalg ikke har taget mere Hensyn til et Andragende, som i Anledning af den foreliggende Sag blev tilstillet det, og som blev indbragt i Rigsdagen gennem min Ringhed fra Boghandlerforeningen i Kjøbenhavn. Det forekommer mig, at, hvad der staaar i dette Andragende fra Boghandlerforeningen, i Virkeligheden er sundt og velbegrunderet. Det var ikke, som man kunde vente fra en saa stramt organiseret Korporation, som Boghandlerforeningen er, en af særlige Standshensyn dikteret Protest mod det paagældende Andragende. Det bunder tværtimod i Princippet om Frihed og lige Ret for alle. Ganske vist paaviste Andragendet, at man ved de forskellige Enkeltbevillinger, der være givne i de senere Aar til Kolportage af religiøse Skrifter, havde undergravet en Del af Provinsboghandlernes bedste Salgsmarked. Men Andragendet konkluderede ikke til, at man skulde forbyde Kolportage for saadanne Foreninger og Korporationer, men til at ogsaa de egentlig næringsdrivende skulde have Ret dertil, og paa det Punkt synes jeg, at Boghandlerforeningen havde fuldstændig Ret, og naar Andragendet sluttede med, at man, indtil man havde overvejet dette ikke uvæsentlige Spørgsmaal i sin Almindelighed, skulde undlade at give ny Kolportagebevillinger, saa forekommer ogsaa dette mig fuldt vel begrundet. Man kan indtage to forskellige Stillinger i denne ikke ganske uvigtige Sag. Man kan stille sig paa det Standpunkt, at vi sige, at vi overhovedet ere mod ethvert Salg ved Ombæren: Bissekram, Kolportage, Prøvehandel af hvad Navn nævnes kan. Vi ere imod det, fordi der er saa mange faste næringsdrivende omkring i Landet, at der ikke behøves en saadan Ombæren. Vi ere imod det af Hensyn til den offentlige Sikkerhed, fordi de Mennesker, der gaa omkring som Kolportører, ikke ere Vorherres bedste Børn, men Folk, der kunne ge-